

A keresztény ember öt teendője

F. B. Meyer

Előszó

Minden ember lelkében, akiben a Szent Szellem munkálkodni kezdett, olyan mély vágyódás él, melyet nem lehet pusztán intellektuális szempontból kielégíteni. Ahogy Dávid és a mi saját tapasztalatunk is mutatja, szívünk és testünk az élő Isten után kívánczik. Isten azonban *Szellem*, és akik Őt imádják, illetve abban az isteni közösségben szeretnének osztozni, melybe Ő meghívott minket, szellemben és igazságban kell ezt tenniük.

A gyülekezetlátogatás jelenlegi hanyatlása valószínűleg nagyrészt annak tudható be, hogy az igehirdetők nem voltak képesek megfelelni az emberi szellem azon igényének, hogy keresztény hitünk szellemi és örökkévaló vonatkozásait megfelelőbb módon mutassák be, valamint erőteljesebben és világosabb elemzés által tárják föl a sötétségen keresztül az Istenhez vezető lépéseket.

Ehhez nem szükséges az Újszövetség oldalain túllépnünk. A múlt nagy szentjei, kiknek neve ragyog a menny boltozatán, minden szükségeset megtaláltak a Bibliában, és ami nekik elegendő volt, az nekünk is megfelelő lesz. A következő oldalakon – bármennyire méltatlanul is –, ezeket a lépéseket soroljuk fel és magyarázzuk meg, hogy a kereső lélek útmutatást kapjon abban az oda fel való törekvésben és belső megtapasztalásban, mely az Istennel való egységben csúcsonylik ki.

F. B. Meyer

1. Az újonnan születés szükségessége

Az újonnan születés

„Dicső és szerető mennyei Atyám! Hálát adok Neked, hogy hit és a Te Szent Szellemed helyreállító kegyelme által felülről születtem. Add, hogy lehessek minél inkább gyermeki szívű, add nekem a gyermekszív egyszerűségét! Tegyen bizonyosságot a Te Szellemed az én szellememmel, hogy a Tiéd vagyok örökre – a Te mindent felülmúló szereteted által!”

„Felülről kell születnetek” (Jn 3,3.7)

Ez volt az első, amit Krisztus Nikodémusnak mondott, amikor az az éjszaka leple alatt eljött Hozzá. „Senki sem láthatja meg Isten királyságát, ha felülről nem születik (...). Ne csodáld, hogy azt mondtam néked, hogy felülről kell születnetek” (Csia ford.).

Ha nem szabad csodálkoznunk a dolog módján, bizonyosan csodálkozhatunk először is azon a rendkívüli lehetőségen, mely megnyílt számunkra, hogy az Örökkévaló Isten fiai és leányai lehetünk; másodsor pedig azon, ha valaki semmibe veszi ezt a hatalmas lehetőséget.

Az emberi lehetőségek egész sorában az a legcsodálatosabb dolog, hogy nekünk, halandóknak lehetőségünk kínálkozik arra, hogy a Mindenható, Örökkévaló Isten fiai és leányai legyünk, ha pedig gyermekek, akkor örökösök is, örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak. „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, s még nem vált láthatóvá, hogy mikké leszünk” (1Jn 3,2). Mégis, így kell lennie, különben az Isten Fia soha nem jött volna el, hogy megismertesse velünk a számunkra elérhető bámulatos lehetőségeket. Az örökkévalóság csodája lenne az is, ha angyalok ilyen magasztos dicsőségre hívtak volna el; noha ők sosem buktak el úgy, mint mi, vagy vétkeztek úgy, mint mi. De hogy nekünk, egy bukott faj gyermekeinek lehetőségünk legyen arra, hogy a legbensőségesebb értelemben a Mindenható Úr Isten fiaivá és leányaivá legyünk, és az Ő dicsőségében osztozzunk, ha ezt mélyen meggondoljuk, a szavunk is elakad!

És csodálkozásunk még nagyobb lesz, valahányszor bepillantást nyerünk saját szívünk gonoszságába! „Bizonyosan – mondta Jonathan Edwards – nem lehet észszerűtlen, hogy mielőtt Isten megszabadítana minket bűnös állapotunkból és a ránk váró örök veszedelemtől, megadja nekünk, hogy kellően felfoghassuk, micsoda gonoszsgából szabadít meg minket, hogy így jobban értékelhessük mindazt, amit Ő tenni készül értünk.” Joseph Alleine pedig elmondja, hogy saját gonosz szívével kapcsolatban így kiáltott fel: „Ó, Uram, Istenem, elveszett vagyok, és ha Te nem találsz valamilyen megoldást, soha nem menekülök meg! Ó, Uram, irgalmazz!” És mi lehet szörnyűbb annál az állapotnál, amelyben S. H. Hadley is volt, aki megtérése után százak megmentésének eszköze lett Jerry McAuley missziójánál New Yorkban. A következőket mondta:

„Egyik este egy harlemi kocsmában ültem nincstelenül, haldokló, idült alkoholistaként. Nem volt sem otthonom, sem barátaim, és mindenemet vagy elzálogosítottam, vagy eladtam, csak hogy italtra költhessem. Aludni csak úgy tudtam, ha előtte holtrészegre ittam magam. Napok óta semmit sem ettem, és négy napja éjjelente delirium tremenstől szenvedtem. Korábban megfogadtam, belőlem nem lesz csavargó, mielőtt ide jutnék, ha erre kerülne a sor, inkább a folyó mélyét választom otthonomul.”

A legelhagyatottabb, legmélyebbre süllyedt emberek tízezreit emelte ki Isten a szennyből egyenesen a Bárány trónjához. Bálványimádók, elasszonyultak, házasságtörők, tolvajok, harácsolók, iszákosok, gyalázkodók, uzsorás rablók voltak – de megmosattak, megszenteltettek, megigazítottak a Jézus nevében és a Szent Szellem ereje által. „És mindazoknak, akik befogadták őt, felhatalmazást [jogosultságot (R.V.)] adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek, azoknak, akik hisznek az ő nevében; kik nem vérből, sem testi akaratból, hanem Istenből születtek” (Jn 1,12-13, angolból).

Hármas természetünk

Segítségünkre lesz a következő felsorolás. Három szinttel vagyunk képesek érintkezni.

1. *Szellemünk által* érintkezhetünk a felettünk lévő világgal.

2. *Lelkünk által* érintkezhetünk a körülöttünk lévő világgal.

3. *Testünk által* érintkezhetünk az alattunk lévő világgal, az anyagi világgal, mellyel testünk az öt érzék – szem, fül, orr, száj és érintés – kapuja révén szoros kapcsolatban áll.

A *lélek* az öntudat lakhelye, a személyiségünk központja. Az egyéni természetünk itt alakul ki és itt uralkodik. Isten azt mondta: „Minden *lélek* az enyém” (Ez 18,4). A lélek szintjén található a tudat részei, az akarat, a gondolkodás, a szeretetteljes vonzalom, a gyakorlati életben való eligazodás képessége – mindezek az egyéni létünk alkotóelemei. A lélek ezen szintjéről lépcső vezet *felfelé a szellemhez*, melynek révén Istennel és a szellemi világgal kerülhetünk kapcsolatba, a *lefelé* haladó lépcső pedig a *testhez* visz, mely által az anyagi világot érintjük. Ó, mily sajnálatos, hogy a szellemi lépcső szőnyege ma is majdnem ugyanolyan érintetlen, mint amikor lefektettük, míg az, amelyik a fizikai világhoz vezet, mára szinte rongyosra kopott!

Az ember Isten képére teremtett (1Móz 1,27).

Isten Hármasság az Egységben: Atya, Fiú és Szellem, mégis egy (2Kor 13,13).

És mi is mindannyian ugyanúgy hármasság vagyunk egységben: szellem, lélek és test (1Thessz 5,23).

A kisgyermekben először a *test* jelenik meg, majd a *lélek* ébred fel, hogy felismerje, kifejezze szükségleteit, hogy sírjon, beszéljen, cselekedjen. Egy idő múltán pedig, ahogy a gyermeket megtanítják, hogy lehunyja szemét és imádkozzék, menny felé forduló kis arcának áhítatos kifejezése elárulja képességét a láthatatlan, örökkévaló és isteni dolgok iránt.

A felülről való születés pedig a *szellemben* történik meg. „Maga a Szellem tesz bizonyosságot a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk” (Róma 8,16). A testhez hasonlóan a szellemnek is megvan a maga öt érzéke, mely onnantól kezdve válik használhatóvá, hogy felülről születtünk.

A szellem által kerülünk kapcsolatba a Szabadítóval. A szellemünkkel engedjük be az Urat, aki kint áll és zörget. A szellemünkkel imádkozunk, elmélkedünk az Úr dolgain és növekedünk a kegyelemben. Szívünk szemeivel (a szellem másik megnevezése) ismerjük meg, mi az Ő elhívásának reménysége, az Ő öröksége dicsőségének gazdagsága és az Ő hatalmának mérhetetlen nagysága irántunk, akik hiszünk! (Ef 1,18-19).

Hogyan történik az újonnan születés

Egyik nap egy barátommal sétálgattam a kertjében, melyre okkal lehetett büszke, amikor egyszer csak megjegyezte:

– Idén semennyi tűzbabom nem lesz.

– Hogy-hogy?

– Nagyon kevesen voltak a méhek, azt hiszem, a kemény tél intézte el őket.

Persze értettem, mire gondol. Amikor a méhek rászállnak egy virágra, hogy virágport gyűjtsenek, természetesen nincsenek tisztában azzal, hogy testükön magukkal szállítják az értékes pollent, vagyis

azt a kicsiny magot, melyre az adott virágban lévő befogadó szerv vár. A magnak előbb be kell jutnia oda, hogy termés jöhessen létre, és ha nincsenek méhek, hogy a magot a virághoz szállítsák, a gyümölcs sem születhet meg. A gyümölcs a virágporszem és a méheket szépségével vagy illatával vonzó virág egyesüléséből születik.

Hasonlóképpen kell befogadnunk Istennek az Isten Igéjében lakozó életét a mi saját természetünkbe, hogy fentről születhessünk, nem romlandó, hanem romolhatatlan magból, az örökké élő Isten üzenete által, mert minden földi élet olyan, mint a fű. A fű elszárad és virága lehull, de az Úr Igéje megmarad mindörökké (lásd 1Péter 1,23-24).

Ezért elengedhetetlenül fontos, hogy az Igét terjesszük! A Szentírás az isteni magtartó! Tanítsuk a gyerekeknek! Hirdessék az igeszolgálók! Terjesszék a bibliatársulatok! Az Ige betűje öl, míg szelleme életet ad! „Aki a jó magot veti, az az Emberfia, a szántóföld pedig a világ; a jó mag az Isten királyi uralmának fiai” (Mt 13,36-37).

Az újonnan születés időpontja

Sok – sőt, talán a legtöbb – esetben Isten gyermekei nincsenek tudatában, pontosan mikor mentek át a halálból az életbe, és történt meg bennük a helyreállítás. Velem is ez a helyzet. Nem emlékszem sem a helyre, sem az időre, amikor gyermekként befogadtam szívembe „a romolhatatlan magot”. Lehet, hogy akkor történt, amikor mint gyermek, anyám mellett térdeltem, hogy elmondjam esti imámat. A későbbi években emlékszem, erősen próbáltam felidézni, miután hallottam egy igeszolgát arról beszélni, hogy pontosan tisztában kell lennünk azzal, mikor kerültünk át Isten családjába. És mélységes vigasztalást jelentettek Spurgeon szavai: „Az ember akkor is bizonyos lehet afelől, hogy él, ha nem emlékszik születése napjára.”

Lehet, hogy a mennyben majd egy angyal meg fogja tudni mutatni nekünk a Bárány életkönyvében, hogy pontosan mikor léptünk át hit által Isten családjába. Addig is azonban János az első levelében legalább öt jeléről beszél annak, hogy a Mindenható Úr Isten fiai és leányai lettünk:

1. A világ nem ismer el minket (1Jn 3,1).
2. Nem tudunk megmaradni a felismert bűnben (1Jn 3,9-10).
3. Szent szeretetet táplálunk testvéreink iránt (1Jn 3,14).
4. Tudatában leszünk annak, hogy Isten élete és szeretete átjár minket (1Jn 5,1-2).
5. A Szabadító megtart minket igaznak és hűségeseznek az Ő munkájáért (1Jn 5,18.20).

A legmeggyőzőbb és leghasznosabb jelet azonban a János 1,12-13 szolgáltatja: „De mindazoknak, akik befogadták, akik hisznek az ő nevében, hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek, akik nem vérből, sem a test akaratóból, sem a férfiú indulatóból, hanem Istentől születtek” (ÚRK). Mint ahogy kezünket lefelé fordítva előrenyújtjuk, és kézfejük az ég, tenyerünk meg a föld felé néz, éppúgy azt, amikor a Szellemtől Isten családjába születünk, a mennyben úgy ismerik: „felülről születés”, a földön pedig úgy, hogy: „Jézusba vetjük bizalmunkat”!

Az újonnan születésnek fölülről kell jönnie

Az *ásvány* nem képes önmagát a növényvilágba föltornászni, a búza azonban lehajolhat, hogy a tápanyagdús talajból ásványokat szívjon fel, és önmagába építse.

A *növény* nem képes utat törni magának az állatvilágba, amikor azonban a tehén vagy a ló legelészik a mezőn, bármelyikük képes magába fogadni a füvet, és beemelni a saját szervezetébe.

Az *állat* nem képes magától az emberek világába bejutni, mégis, az értelmes kutya és gazdája közötti bensőséges kapcsolat révén bizonyos módon létrejöhet az emberi szintre való felemelkedés.

Ugyanígy az *ember* sem képes utat törni magának az Istennel való közösségbe, de mint a megtestesüléskor, Isten képes lehajolni a mi bukott szintünkre, felemelni minket, és Önmagába foglalni, hogy isteni természet részesei legyünk, hogy kimenekülhessünk a romlottságból, amely a kívánság miatt a világban van. Sőt, mi több, látni fogjuk a következő bekezdésben, hogy „Az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való az ő megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott (...), hogy általuk isteni természet részeseivé legy[ünk]!” (lásd 2Péter 1,3-4).

Az újonnan születettek öröksége

A Lukács 15,31-ben Urunk betekintést ad abba, hogy szándéka szerint mi mindent foglal magában az a szent kapcsolat, melybe akkor lépünk be, amikor Isten családjába születünk, és helyreállító kegyelme által az Ő gyermekeivé leszünk: „Gyermekem, te mindenkor velem vagy, és mindenem a tied.” Mindnyájunk számára ez az Isten szándéka e szavak szerint.

(a) *Közös természet.* Gyermekekké leszünk, nem pusztán örökbefogadás, hanem születés által, mely révén az isteni természet részeseivé válunk. Az emberi faj minden egyes gyermeke meghívást kapott, hogy Isten gyermeke legyen, és Ő elküldi Fiának Szellemét a szívünkbe, és ezt kiáltja: „Abbá, Atyám!”

(b) *Közösség egymással.* „Te mindenkor velem vagy.” A példázatban szereplő apa vágyott két fia társaságára. Lehet, hogy felesége elhunyt, ő meg magára maradt, és azt gondolta, fiai társaságában enyhül magányossága. A földi szülő épp annyira vágyik gyermeke társaságára, mint Isten a miénkre. Nem kevés, amikor azt kéri: „Fiam, add nekem a szívedet”, de nincs szó, ami kifejezhetné a végtelen szeretet vágyakozását az azokkal való szoros közösségre, akikért még a saját Fiát sem kímélte.

(c) *Közös tulajdon.* „Mindennem a tiéd.” Arra hívtunk, hogy fiak legyünk, és ha fiak, „örökösök is, örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak”. Hihetetlen, de igaz! Most még kiskorúak vagyunk, még nincs ránk bízva teljes mértékben mindaz, ami a miénk. Gondviselőik és vigyázók felügyelete alatt állunk az Atya által kijelölt időig, de az bizonyos, hogy nem rabszolgák vagyunk, hanem fiak, és ha fiak, akkor Isten örökösei. Minden a miénk, akár élet, akár halál, akár jelenvalók, akár eljövendők, és mind közül a legcsodálatosabb: Krisztus kikutathatatlan gazdagsága.

Ó, emberlélek, kérlélek, ne legyen nyugtod addig, míg a Szabadítóba vetett egyszerű hit által gyermekké nem leszel, és be nem lépsz kimeríthetetlen örökségedbe!